

I. TANULMÁNY

A BŰN ÉJJELE A FÖLDÖN AZ ÖRÖM REGGELÉVEL VÉGZŐDIK

A SÍRÁS ÉJSZAKÁJA ÉS AZ ÖRÖM REGGELE – AZ IGASZÁG KERESÉSÉNEK KÉT MÓDSZERE – AZ ITT KÖVETETT MÓDSZER – E MUNKÁNAK CÉLJA – A SZENTÍRÁS TISZTELETTELJES TANULMÁNYOZÁSA ÉS A TALÁLGATÁS VESZÉLYES SZOKÁSA KÖZÖTTI KÜLÖNBBSÉG – A PRÓFÉCIA CÉLJA – A VILÁG JELENLEGI VALLÁSI ÁLLAPOTA, KÉT KÜLÖNBÖZŐ SZEMPONTBÓL TEKINTVE – AZ EGYIPTOMI SÖTÉTSÉG – AZ ÍGÉRET SZIVÁRVÁNYA – AZ IGAZAK ÖSVÉNYE HALADÓ – A NAGY HITEHAGYÁSNAK OKA – REFORMÁCIÓ – UGYANAZ AZ OK ISMÉT GÁTOLJA AZ IGAZI HALADÁST – AZ ISMERET TÖKÉLETESSÉGE NEM A MÚLTÉ, HANEM A JÖVŐÉ

A tanulmányok e kötetének címe – „Korszakok isteni terve” azt sugallja, hogy az isteni beosztásban egy haladás és rendszeresség van, melyet Istenünk előre látott. Mi hisszük, hogy ebből és csakis ebből a szempontból lehet meglátni az isteni kinyilatkoztatás tanításának szépségét és összhangját. Azon időszak, ami alatt a bűn megengedett, az emberiség számára egy soha el nem felejthető, sötét éjszaka, de fel fog kelni az igazságosság és az isteni kegyelem dicsőséges napja, melyet a Messiás, az Igazságosság Napjaként bevezet, és teljesen meg tisztán fog ragyogni mindenkin és mindenre, gyógyulást és áldást hozva. *Ez több mint ellensúlyozni fogja a sírásnak, sóhajtnak, fájdalomnak, betegségnek és halálnak rettenetes éjszakáját, amelyben a teremtett világ oly régóta fohászkodik és nyög.* „Este bánat száll be hozzánk, reggelre öröm.” (Zsoltár 30: 6)

A teremtett világ, míg sóhajtozik és szenved, mintha ösztönösen remélve sóvárogna és várna egy NAPOT, amit Arany Korszaknak nevez. Mégis az emberek vakon tapogatóznak, mert nincs tudomásuk a nagy Jehova kegyelmes szándékairól. De egy ilyen korszakról alkotott, legmagasztosabb elképzeléseik még távolról sem felelnek meg annak, ami a valóságban lesz. A nagy Teremtő „lakodalmat kövér eledelekből” készít, amely bámulatba fogja ejteni teremtményeit és az szerfelett, bőségesen meghaladja azt, amit ők ésszerűen kérhettek, vagy várhattak volna. Majd Isten az Ő csodálkozó teremtményeinek, a kik az Ő szeretetének hosszúságát, szélességét, magasságát és mélységét szemlélik, elmagyarázza, hogy: „Mert nem az én gondolataim a ti gondolataitok, és nem a ti útaitok az én útaim, így szól az Úr! Mert amint magasabbak az egek a földnél, akképpen magasabbak az én útaim útaitoknál, és gondolataim gondolataitoknál!” – Ézsaiás 25: 6-8; 55: 8, 9

Habár e munkában, sikerben bízva, törekedni fogunk arra, hogy az Istennek a múltbéli, a jelenlegi és a jövőbeli eljárásaira vonatkozó és azokat magyarázó tervét az érdeklődő és elfogulatlan olvasó elé tárjuk összhangzóban, szebben és ésszerűbben, mint ahogy azt általában értik, mégis határozottan tagadjuk, hogy ez az író különleges bölcsességének és képességének eredménye lenne. A Millennium nap e hajnalán az Igazságosság Napjának világossága tárja fel ezeket, mint a „jelenvaló igazságot”, melyet most esedékes, hogy értékeljenek az őszinték – a tiszta szívek.

Mióta a kételkedés virágzik, még az őszinték is gyakran kérdőjelezik meg éppen a valódi vallásnak alapját, az igazság alapját. Arra törekedtünk, hogy eléggé felfedjük azt az alapot, melyeken a hitnek kell felépülnie – Istennek Igéjét – hogy bizalmat és biztosítékot nyújtsunk bizonyosságtételei iránt még a hitetlenek számára is. Arra is törekedtünk, hogy ezt olyan módon tegyük, amely az értelemhez szól, és alapvetően annak jóváhagyására támaszkodik. Majd arra törekedtünk, hogy arra az alapra a Szentírás tanításait építsük, oly módon, hogy,

amennyire csak lehet, az egyszerű emberi gondolkodás is megvizsgálhassa oldalait és szögeit az igazság általa megkövetelhető, legpontosabb szabályai alapján.

Abban a hitben, hogy a Szentírás egy következetes és összhangzó tervet tár fel, mely önmagát kell, ajánlja minden megszentelt tudatnak, e munkát azzal a reménnyel közöljük, hogy segíteni fog az Isten Igéjének tanulmányozásában, olyan irányokat sugallva a gondolkodás számára, melyek összhangban vannak egymással és az ihletett Igével. Azokhoz szólunk, akik a Bibliát Isten tervének kinyilatkoztatásaként ismerik el; ők kétségtelenül egyetértenek azzal, hogy, ha Istentől ihletett, akkor egészében véve egy következetes tervet kell kinyilatkoztasson, mely összhangban van önmagával és az Isteni Szerzőjének jellemével. Az kell legyen a mi célunk, mint az igazságot keresőknek, hogy megtaláljuk az Isten által kinyilatkoztatott, teljes és összhangzó tervet. Istennek gyermekeiként okunk van arra, hogy várjuk ezt, mert megígértetett, hogy az igazság Szelleme elvezérel bennünket minden igazságra. János 16: 13

Az igazság keresésében két módszer kínálkozik számunkra. Az egyik az, hogy a különböző egyházi szekták által javasolt, minden nézet között keressünk, és hogy mindegyiktől fogadjuk el azokat az elemeket, melyeket igazságnak vélünk – ez egy vég nélküli feladat. E módszerrel abba a nehézségbe ütközhetünk, hogy, ha ítélőképességünk el lenne ferdülve, vagy ha előítéletünk valamely irányba elhajolna – és kinek nincs? – ez megakadályozná a helyes választást, és a tévedést választhatnánk, az igazságot meg elvetnénk. Továbbá, ha ezt a módszert alkalmaznánk, sokat veszítenénk, mert az igazság fokozatosan növekvő, egyre jobban fénylik a teljes délig mindazok számára, akik keresik, és a világosságában járnak, míg a különböző szekták különböző hitvallásai változatlanok, évszázadokkal ezelőtt lerögzítették azokat. Mindezek nagy arányban tévelygéseket tartalmaznak, mivel bizonyos, fontos vonatkozásokban egymásnak ellentmondanak. Ez a módszer a

zűrzavar útvesztőjébe vezetne. A másik módszer az lenne, hogy levetkezzünk minden előítéletet, megemlékezzünk arról, hogy senki sem tudhat többet az Isten tervéről, mint amennyit Ő az Igéjében kinyilatkoztatott, és arról hogy ez a szelídeknek és alázatos szívűeknek adatott. Ilyenekként komolyan és őszintén csak ennek vezetését és tanítását keresve, a nagy Szerzője által fogunk vezetetni a megértésében, amennyiben esedékessé válik, az isteni gondoskodás által biztosított, különböző segítségekkel élve. Lásd: Efézus 4: 11-16.

Ez a mű különösen ennek a tanulmányozó osztálynak rendeltetett segítség gyanánt. Megjegyzendő, hogy csak a Szentírásra hivatkozik, kivéve ott, ahol a világ történelméhez folyamodhat, hogy igazolja a Szentírás kijelentéseinek beteljesedését. A modern teológusok bizonyságainak itt nem tulajdonítunk jelentőséget, és az úgynevezett egyházatyákét is mellőztük. Közülük sokan az itt kifejezett gondolatokkal összhangban tettek bizonysgot, de mi azt hisszük, hogy úgy a jelenben, mint a múltban egy gyakori hiba az, hogy az emberek bizonyos tanokban azért hisznek, mert azokban hisznek mások is, akikben bizalmuk van. Ez nyilvánvalóan a tévelygés bő termését hozza, mert sok jó ember hitt és tanított tévelygéseket teljesen jó lelkiismerettel. (Cseleked. 26: 9) Az igazságkeresők ki kell ürítsék edényeikből a hagyomány zavaros vizét és az igazság forrásából – az Isten Igéjéből kell megtöltsék azokat. Egy olyan vallásos tanításnak sem kell jelentőséget tulajdonítani, amelyik az igazság keresőjét nem vezeti ahhoz a forráshoz.

Ez a mű túl kicsi a Bibliának és tanításainak általános és gyors vizsgálatához is, de felismerve napjaink sietségét, arra törekedtünk, hogy annyira tömörek legyünk, amennyire a témák fontossága ezt megengedni látszott.

Az érdeklődő tanulmányozónak azt javasolnánk, hogy haszontalan lenne, ha csak futólag átlapozná ezt a könyvet, remélvén, hogy hozzájut az itt vázolt terv erejéhez és összhangjához és a Szentírás itt bemutatott bizonyítékaihoz. Mindvégig arra törekedtünk, hogy nem csak olyan nyelvezettel,

hanem olyan sorrendben is mutassuk be az igazság különböző részleteit, amely leginkább lehetővé teszi az olvasók minden osztályának, hogy világosan megértsék a témát és az általános tervet. Míg aprólékos és rendszeres tanulmányozás szükséges minden tudományág értékeléséhez, ez különösen érvényes az Isteni kinyilatkoztatás tudományára. E műben ez kétszeresen fontos, mert amellett, hogy Isten kinyilatkoztatott igazságairól értekezik, ez a témának egy olyan vizsgálata, amely, amennyire mi tudjuk, teljesen más szempontból van, mint bármely más művéké. Nem magyarázkodunk több olyan téma vizsgálata miatt, amit a keresztények általában elhanyagolnak – többek között: az Urunk eljövetele, az Ó - és az Új Testamentum jövődölései és jelképei. Egy teológiai rendszert sem kellene bemutatni, vagy elfogadni, amely figyelmen kívül hagyja, vagy elhallgatja a Szentírás tanításainak legkiemelkedőbb vonásait. Mégis bízunk abban, hogy nagy különbséget fognak felismerni a próféciáknak és más írásoknak a beteljesedett történelmi tények fényében végzett, komoly, józan, tiszteletteljes tanulmányozása között, amely által egy átlagos, megszentelt elme számára elfogadható következtetésekre lehet jutni, és az általános spekulációnak egy igen gyakori módja között, amelyet, ha az isteni prófécia esetén alkalmaznak, igen csak szabadjára tudja engedni a vad elméleteket és a ködös képzeletet. Akiket e veszélyes szokás rabul ejt, általában prófétává (?) válnak ahelyett, hogy a próféciák tanulmányozói legyenek.

Nincs egy nemesebb és nemesítőbb foglalkozás, mint tiszteletteljesen tanulmányozni az Isten kinyilatkoztatott szándékait – „melyekbe angyalok vágyakoztak beletekinteni” (1 Péter 1: 12). Az a tény, hogy az Isten bölcsessége jövődöléseket biztosított, valamint a jelenre és múltra vonatkozó kijelentéseket, önmagában egy feddés Jehova részéről, némely gyermekei ostobaságára, akik tudatlanságukat mentegetik és elhanyagolják az Ő Igéjének tanulmányozását, mondván, hogy „a Máté ötödik részében elegendő van bárki üdvözüléséhez”. Azt sem kell feltételezzük, hogy a prófécia csupán a jövő iránti kíváncsiság

kielégítésére adatott. Nyilvánvaló célja az, hogy ismertesse Isten felszentelt gyermekével az Atyjának tervét, hogy ekképpen felkeltse érdeklődését és vonzalmát azon terv iránt, és képessé tegye őt, hogy úgy a jelent, mint a jövőt Isten szempontjából tekintse; amikor ekként érdekelt az Úr munkájában, akkor szolgálhat szellemmel és értéssel egyaránt, nem csak, mint egy szolgáló, hanem mint gyermek és örökös. Az ilyenek számára a jövő kinyilatkoztatása ellensúlyozza a mostani *dolgok* hatását. A figyelmes tanulmányozás eredménye nem lehet más, mint a hit számára erősítés és a szentségre való serkentés.

A tudatlanság Isten tervéről, amely a világnak a bűnből és következményeiből való helyreállítására vonatkozik, és az a hamis eszme, hogy a névleges egyház a jelen állapotában az egyetlen eszköz e terv megvalósítására, miután az Evangéliumot közel tizenkilenc évszázada prédikálják, komoly kétségeket ébreszt minden gondolkodó, *de* tévesen értesült elmében a világ mai állapota miatt. Az ilyen kétségeket az igazságon kívül semmivel sem könnyű eloszlatni. Valójában, minden gondolkodó megfigyelő számára két dolog közül az egyik nyilvánvaló kell legyen: vagy az egyház nagyon téved, azt feltételezván, hogy a jelen korszakban és az ő jelenlegi állapotában az volt az ő tisztsége, hogy megtérítse a világot, vagy pedig Isten terve volt egy siralmas kudarc. A kettő közül melyiket választanánk? Sokan választották és kétségtelenül még többen fogják választani az utóbbit, és rejtetten, vagy nyíltan a hitetlenek sorát gyarapítják. E kötetnek az egyik célja, hogy segítséget nyújtson ezeknek az őszinte, elesőben lévőknek.

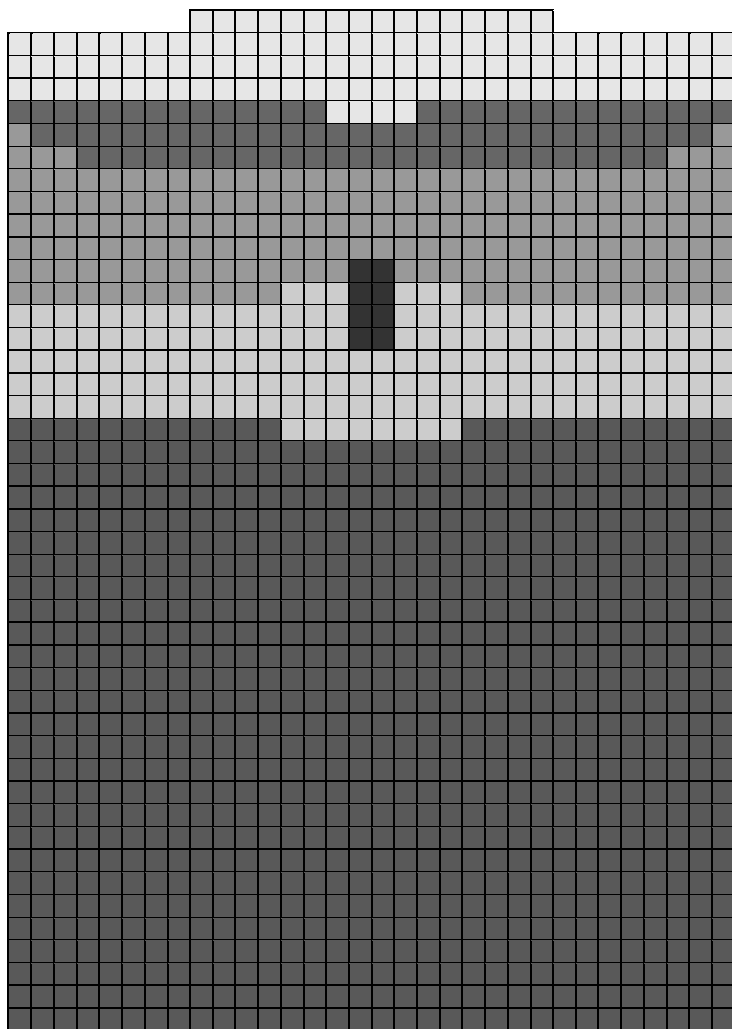
A tizenhatodik oldalon bemutatunk egy ábrát, amelyet a „Londoni Missziós Társaság” közölt, majd az Egyesült Államokban a „Presbiteriánus Nők Missziós Tanácsa”. A címe: „Egy néma felhívás a külföldi missziókra”. Ez egy szánalmas esetet mond el a sötétségről és avval az egyetlen névvel kapcsolatos tudatlanságról, mely az ég alatt, az emberek között adatott az üdvözítésünkre.

The Watchman, az Y.M.C.A.¹ Chicagói lapja, ugyanazt a diagramot közölte és a következő megjegyzést fűzte hozzá:

„Némelyek fogalmai nagyon ködösek és pontatlanok a világ szellemi állapotára vonatkozóan. Hallunk dicsőséges hazai és külföldi megújhódási tevékenységekről, különböző irányú, új missziós törekvésekről, arról, hogy egyik ország a másik után nyílik meg az Evangélium előtt, és hogy nagy összegeket áldoztak annak terjesztésére, és úgy értjük, hogy megteszik a szükséges erőfeszítéseket a föld nemzeteinek evangelizálására. Manapság a világ népességét 1.424.000.000-ra becsülik, és ha megvizsgáljuk a diagramot megértjük, hogy jóval több, mint fele – közel két harmada – még teljesen pogány, a maradéknak többsége vagy Mohamed követője, vagy annak a nagy, hitehagyott egyháznak tagja, melynek vallása gyakorlatilag egy keresztényesített bálványimádás, és amire alig lehet mondani, hogy Krisztus Evangéliumának tanítását megtartaná, vagy tanítaná. Ami a 116 millió névleg protestánszt illeti, meg kell említenünk, hogy Németországban, Angliában és ebben az országban milyen nagy arányban sülyyedtek hitetlenségbe – ha lehet, a pogányságnál sűrűbb sötétségbe – és milyen sokat vakít el a babonáság, borít be egy igen nagyfokú tudatlanság. Míg nyolc millió zsidó még elutasítja a Názáreti Jézust, és míg több mint 300 millió, nevét viselő elhagyta az Ő hitét, 170 milliónál többen hajolnak meg Mohamed előtt, és a többi, az emberiség túlnyomó többsége, mai napig élettelen tárgyak imádói, őseik és halott hőseik, vagy éppen az ördög imádói. Mindannyian egyik, vagy másik módon a teremtményt szolgálják a Teremtő helyett, aki Isten mindenek fölött és örökké áldott. Nem elegendő ez a gondolkodó keresztények elszomorítására?”

Valóban, ez egy siralmas kép. És habár a diagram különböző árnyalatokkal mutatja be a pogányok, a mohamedánok és a zsidók közötti különbséget, mindannyian teljes tudatlanságban vannak Krisztus felől. Valaki az elején feltételezheti, hogy ez a nézet, mely a keresztények arányát mutatja, igen sötét és inkább túlzás, de mi az ellenkezőjét gondoljuk. A névleges

DIAGRAM,
amely az emberiséget mutatja be
a vallások szerint csoportosítva

					
Pogány	Mohamedán	Zsidó	Római katolikus	Görög katolikus	Protestáns
856	170 millió	8 millió	190 millió	84 millió	116 millió

kereszténységet a lehető legvilágosabb árnyalatban mutatja be. Például, a 116.000.000 protestáns sokkal több, mint a valós szám. Úgy hisszük, hogy tizenhat millió közelebb áll az egyház felnőt, meggyőződéses tagjainak számához, és attól tartunk, hogy egy millió igen nagyvonalú felbecsülése lenne a „kicsiny nyáj”, a „Krisztus Jézusban felszenteltek” számaként, „akik nem test szerint járnak, hanem Szellem szerint”. Megjegyzendő, hogy az egyház nagy részét gyermekek és csecsemők alkotják. Ez főleg az Európai országokra jellemző. Ezeknek többségében a gyermekeket csecsemőkortól az egyház tagjaiként ismerik el.

Bármennyire is sötétnek tűnik a kép, de nem annyira sötét, mint amennyire a bukott emberiség mutatkozik. A fenti metszet csak a jelen nemzedéket mutatja be. Ha figyelembe vesszük azt a tényt, hogy az elmúlt hat ezer év alatt egyik évszázad a másik után más, nagy *embersokaságot* sepert el, és majdnem mindannyiukat ugyanaz a tudatlanság és bűn burkolta, micsoda sötét a kép! Általános szempontból tekintve, ez valóban egy rettenetes kép.

Napjainkban a különböző hitvallások azt tanítják, hogy az emberiségnek milliárdjai, akiknek nincs tudomásuk arról az egyetlen névről az ég alatt, mely által meg kell tartassunk, egy széles úton haladnak az örök gyötrelem felé, és nem csak ennyi, hanem mind a 116 millió protestánsnak, nagyon kevés szent kivételével, ugyanaz a biztos végzetük. Ezek szerint nem csoda, hogy azok, akik ilyen rettenetes dolgokat hisznek Jehova tervéről és szándékairól, buzgók a missziós vállalkozások előmozdításában – az a csoda, hogy nem örültek bele. Valóban az ilyen hit és az ilyen végkimenetel felbecsülése, megfosztja az életet minden örömétől, és komorságba borítja a természet minden fényesebb kilátását.

Annak kimutatására, hogy nem ferdítjük el az „ortodoxiát” a pogányok sorsának kérdésében, „Egy néma felhívás a külföldi missziókra” – című röpiratból idézünk, amelyben a diagram megjelent. A végső mondata így hangzik: „Evangelizáljátok a határon túli, nagy nemzedékeket – milliárdnyi lelket, akik

Krisztus nélkül, reménytelenségben halnak meg, naponta százezer számra.”

Habár az emberi hitvallások szemszögéből ilyen szomorú a kilátás, de a Szentírás egy derűsebb kilátást nyújt, melyet ezeken az oldalakon szándékozunk kimutatni. Az Ige tanítása alapján nem hihetjük azt, hogy az Istennek nagy üdvözítési terve valaha is ilyen kudarcra lett volna, vagy lenne ítélve. Isten elbizonytalanodott gyermekét megnyugtatja, ha megfigyeli, hogy Ésaías próféta éppen ezt az állapotot és az ennek gyógyszerét jövendölte meg, mondván: „Bár még sötétség borítja a földet, sűrű homály a nemzeteket, de fölötted ott ragyog az ÚR, dicsősége meglátszik rajtad. Világosságodhoz népek [pogányok] jönnek.” (Ésa. 60: 2, 3) Ebben a próféciában a sűrű sötétséget megvilágítja az ígéret szívárványa: „Népek [a föld nemzetei általán] jönnek világosságodhoz.”

A világ szakadatlan nyomora és sötétsége, az igazság lassú haladása, nem csak az Egyháznak volt egy titok, hanem maga a világ is ismerte és érezte a saját állapotát. Egy olyan tapintható sötétség volt, mint amilyen Egyiptomot elborította. Ennek bizonyosságként megfigyelendő a következő soroknak szelleme, melyek egy Philadelphiai folyóiratból származnak. Az egymásnak ellentmondó, különböző hitvallások által felerősített kétséget és sötétséget az író elméjéből nem tudta eloszlatni az Isten Igéjéből közvetlenül rásugárzó, isteni igazság:

„Élet! - nagy titok! Ki tudná megmondani,
Mi szüksége Istennek erre a gyenge cserépedényre?
Melyet hatalmas ügyességgel alakított keze –
Elme, anyag, lélek és konok akarat;
Született csak, hogy meghaljon: biztos sors – a halál.
Ó, hol van, hát, ez az elröppenő lehelet?
Mert akár egy is, a számtalan sokaságból,
Akik éltek és meghaltak és sokat szenvedtek,
Nem tér vissza, hogy elmondja a nagy szándékot –
Azt a jövőt, amely a tiéd és az enyém.

Könyörgünk, ó, Isten!, valami új fénysugárért
Utunkon való vezettetésért;
Nem hitre alapozottra, hanem világos látásra,
Mely eloszlatja az éjnek e sötét fellegeit;
Ezt a kétséget, e rettegést, e félelmet;
Ezt a gondolatot, mely elúzi a jelen áldásait.
Ez a nyugtalan elme, merészebb kilengésével
Elveti a jelen dogmáit,
Szezták és iskolák hamisan hangzó tanításait,
Melyek az értelmet béklyózzák szabályaikkal.
Meg akarunk ismerni, amint Vagy –
A Tenálad lévő helyünket és rendeltetésünket
Ebben az elképesztően nagyméretű tervben.
Végtelen Teremtő, és ember.
Emeld fel a leplet, mely elhomályosítja a látást;
Parancsold ismét: 'Legyen világosság!'
Tárd fel Trónodnak e titkát;
Mert mi sötétségben keressük az ismeretlent.”

Erre válaszoljuk:

Az élet feltárt titka hamarosan mondja,
Mily öröme van Istennek e gyenge cserépedényben
Melyet hatalmas ügyességgel alakított keze,
Melyet képével pecsételt meg – elmével és akarattal;
Nem halálra született – *hanem* egy újjászületés
Váltja fel a „por a porba” – ítéletet.
Mert Egy a számtalan sokaságból,
Aki élt és sokat szenvedett és meghalt,
Feltámadt és Istennek nagy szándékát bizonyította –
Azt a bizonyos jövőt, amely a tiéd és az enyém.
Az Ő Igéje feltárja ezt az új fénysugarat
Mely vezérel az utunkon;
Amely oly hiten alapszik, ami **biztos**, mint a látás,
Eloszlatván az éjnek e sötét fellegeit:
A kétséget, a rettegést, a félelmet;
A gondolatokat, melyek elűzték a jelen áldásait.

Most, ó Uram, ez az elme, merészebb szárnyalással
 Elveti a jelen dogmáit,
 Szepták és iskolák hamisan hangzó,
 értelmet szabályokkal béklyózó tanításait,
Kereshet és megismerhet Téged, amint Vagy,
 A Tenálad lévő helyünket és rendeltetésünket
 Ebben az elképesztően nagyméretű tervben.
 Végtelen Teremtő, és ember.
 Felemeli a leplet, teljesen feltárja,
 Annak, aki mennyei fényben jár,
 Trónjának korokon át rejtett,
 Most viszont feltárt, dicsőséges titkát.”

Ilyen áldások jönnek most a világra az isteni szándék feltárása által és az isteni Ige felnyitásával, mely áldásnak és feltárásnak – reméljük – e kötet is része.

Akik elfordulnak az emberek pusztá spekulációitól, és a Szentírás kutatására szentelik idejüket, nem kizárva az értelmet, melynek használatára Isten ösztönöz (Ésa. 1: 18*), megtudják, hogy az ígéret áldott szivárványa ível át az égen. Tévedés azt feltételezni, hogy azok, akiknek nincs hitük, és az általi megigazulás, képesek lehetnek világosan felfogni az igazságot, nem az ilyeneknek való. A zsoltáros mondja: „Világosság [igazság] támad fel az igazra” (Zsoltár 97: 11). Isten gyermekének egy lámpás adatik, melynek fénye eloszlatja a sötétség nagy részét az ő ösvényéről. „A Te Igéd lámpás a lábamnak, ösvényem világossága.” (Zsoltár 119: 105) De csak „az igazak ösvénye olyan, mint *a hajnal* világossága, mely *halad* és egyre világosabb lesz a teljes délig.” (Pél. 4: 18) Valójában nincs „egy igaz sem” (Róma 3: 10); azon osztály, amelyre itt hivatkozik, „hit által megigazult”. Csak ennek az osztálynak előjoga az, hogy a növekvő világosság ösvényén járjon, és hogy Isten tervének ne csak a jelenre vonatkozó kibontakozásait lássa, hanem az eljövendő dolgokat is. Miközben igaz az, hogy

* “let us reason together” – K.J.; „szálljunk vitába!” – MBT

mindegyik hívó egyénnek ösvénye fényes, mégis e kijelentés különösen az igazakra (megigazultakra), mint osztályra, alkalmazandó. Pátriárákák, próféták, apostolok és a múlt meg a jelen szentjei növekvő világosságban jártak; és a világosság a jelenen túl is növekedni fog – „a teljes délig”. Egy folyamatos ösvény létezik; és az Isteni Tanúsítvány a folyamatos és növekvő világosság, amely felvilágosít, amint időszerűvé válik.

Emiatt, „örvendeztetek ti igazak, az Úrban”, várván az ígéret teljesedését. Soknak olyan kevés hite van, hogy nem keresnek több világosságot, és hitelenségük meg érdeklődésük hiánya miatt megengedtetik, hogy a sötétségben üljenek, míg járhattak volna a növekvő világosságban.

Istennek Szelleme, amely azért adatott, hogy az Egyházat az igazságra vezesse, a megírt dolgokból vesz és megjelenti nekünk azokat, és a megírt dolgokon kívül semmire sincs szükségünk, mert a Szentírás képes bölccsé tenni az üdvösségre a Krisztus Jézusba vetett hit által. 2 Timóteus 3: 15

Míg igaz még az, hogy „sötétség borítja a földet, és éjszaka a népeket”, a világ nem marad örökre ebben az állapotban. Biztosítottunk arról, hogy „eljön a reggel”. (Ésaiás 21: 12) Ahogy most Isten adja, hogy a természetes nap úgy az igazakra, mint a hamisakra is süssön, úgy fog az Igazságosság Napja is fényleni a Millenniumi napon az egész világ javára, és „világra hozza a sötétségnek rejtett dolgait” (1 Korintus 4: 5); a gonoszság káros gőzeit el fogja oszlatni, valamint életet, egészséget, békét meg örömet fog hozni. /*Malakiás 4: 2*/

Visszatekintve a múltba azt látjuk, hogy akkor a világosság csak gyengén fénylett. Homályosak és halványak voltak a múlt korok ígéretei. Ábrahámnak és másoknak tett ígérek, és a testi Izraelnek adott törvényben és szertartásokban előképileg bemutatott dolgok csak árnyékai voltak a valóságnak, és csak egy halvány elképzelést nyújtottak Isten csodálatos, kegyelmes szándékairól. Jézus napjaihoz érkezvén a világosság megnőtt. Mindaddig az volt a legfőbb kilátás, hogy Isten egy szabadítót hoz, hogy megszabadítsa Izraelt az ő ellenségeitől, és hogy a föld

fő nemzetévé emelje fel őket, amely befolyásos, hatalmi helyzetben Isten képviselőiként használja fel őket, a föld minden nemzetének megáldására. Az Isten királyságában, a megkövetelt feltételek mellett felkínált örökségük annyira különböztek attól, amit ők vártak, valamint a kiválasztandó osztály azon kilátásai, hogy valamikor a megígért felmagasztalásra eljusson, külsőleg és emberileg nézve olyan valószínűtlennek látszott, hogy így egy néhány kivételével mind meg voltak vakítva az üzenetre vonatkozóan. Ez iránti vakságuk és ellenséges viszonyulásuk csak természetesen nőtt, amikor az Isten terve folyamán, a kellő időben az üzenet kiterjesztett, és meghívást intézett a megígért Királyságban való részesedésre, mindazokhoz az ég alatt lévő teremtményekhez, akik a hit gyakorlása által a hívő Ábrahám gyermekeiként és a neki tett ígérek örököseiként ismertettek el.

Viszont, amikor Pümkösd után a Jézus által tanított evangélium érthető lett, az Egyház megértette, hogy a világnak szóló áldások tartós jellegűek, és ennek a célnak megvalósítására a Királyság szellemi lesz, és igazi Izraelitákból lesz alkotva, egy „kicsiny nyájból”, mely egyaránt zsidók és pogányok közül lesz kiválasztva, és szellemi természetű, meg hatalomra lesz felemelve. Ennél fogva azt olvassuk, hogy Jézus világosságra hozta az életet és halhatatlanságot az evangélium által. (2 Tim. 1: 10) Jézus napjaitól fogva még több világosság fénylik, amint Ő megjövendölte, mondván, „Még sok mondani valóm van hozzátok, de most el nem hordozhatjátok. De amikor eljön amaz, az igazságnak Szelleme, elvezet titeket a teljes igazságra... és az eljövendő dolgokat is kijelenti nektek.” (János 16: 12, 13)

Mégis, miután az apostolok elaludtak, egy olyan idő következett, amikor az Egyház többsége kezdte elhanyagolni a lámpást és emberi tanítók vezetését keresték; a tanítók viszont, a büszkeségtől felfuvalkodva, címeket és tisztségeket tulajdonítottak maguknak, és elkezdtek uralkodni az Isten örökségén². Majd fokozatosan létrejött egy „klérusnak” nevezett, különleges osztály, mely úgy tartotta magáról és

mások is róla, hogy Isten Igéjétől független, megfelelő vezető a hit és gyakorlat *dolgában*. Így, idővel kifejlődött a pápaság nagy rendszere a gyarló emberek tanításai iránt *gyakorolt*, nem megfelelő tisztelet által, és a csalhatatlan Isten Igéjének elhanyagolása által.

Az igazságnak ez az elhanyagolása valóban súlyosan rossz eredményekhez vezetett. Miképpen mindenki tudja, úgy az egyház, mint a civilizált világ, majdnem teljesen annak a rendszernek rabszolgájává vált, az emberi hagyományok és hitvallások iránti tiszteletre voltak vezetve. Ebből a rabszolgaságból egy bátor és áldott kitörést történt a szabadság és a Biblia felé, mely Reformáció néven ismeretes. Isten olyan bátor harcosokat támasztott az Ő Igéjéért, mint Luther, Zwingli, Melanchthon, Wycliffe, Knox és mások. Ezek felhívták a figyelmet arra a tényre, hogy a pápaság félretette a Bibliát, és behelyettesítette az egyháznak rendeleteivel és dogmaival; rámutattak néhány téves tanítására és gyakorlatára, kimutatván, hogy azok az igazsággal ellentétes hagyományokra épülnek, és Isten Igéjének ellentmondanak. E reformátorokat és híveiket Protestánsoknak nevezték, mert a pápaság ellen protestáltak, és követelték, hogy az Isten Igéje legyen a hitnek és a gyakorlatnak egyedüli helyes szabálya. A Reformáció napjaiban sok hűséges lélek járt a világosságban, amennyire az akkor fénylett. De azóta a protestánsok csak keveset haladtak, mert ahelyett, hogy a világosságban jártak volna, ők megrekedtek a kedvelt vezetőik mellett, annyit akarván látni, mint azok láttak, de semmivel sem többet. Határt szabtak az igazság útján való haladásuknak, és a meglévő, kevés igazsággal körbekorlátozták azt a nagyon sok tévelygést, melyeket az „anya” egyháztól hoztak. A keresztyények többsége babonásan tiszteli a sok évvel ezelőtt megfogalmazott hitvallásokat feltételezve, hogy most nem lehet tudni többet Isten tervéről, mint amennyit a reformátorok tudtak.

Ennek a hibának nagy ára volt, mert amellet, hogy akkoriban az igazságnak csak kevés elvét nyerték vissza a tévelygések

hulladékából, az igazságnak vannak olyan különös vonásai, amelyek folyamatosan időszerűvé válnak, és ezektől a keresztények meg voltak fosztva a hitvallásaik keretei által. Szemléltetésképpen: Nőé napjaiban volt egy olyan igazság, amely hitet követelt azoktól, akik annak világosságában akartak járni *ti.*, hogy jön egy özönvíz, míg Ádám és mások semmit sem tudtak arról. Most egy eljövendő özönvíz hirdetése nem tartozna az igazság prédikálásához, de vannak más, időszerű* igazságok, amelyek folyamatosan időszerűvé válnak, melyekről tudni fogunk, ha a lámpás világosságában járunk; tehát, ha mi csak avval a világossággal rendelkezünk, amely néhány évszázaddal ezelőtt volt időszerű, akkor jelentős mértékű sötétségben vagyunk.

Isten Igéje, a fénylő ösvény éhes zarándoka számára az élelemnek nagy tárháza. Van tej a csecsemők részére, és kemény eledel az érett korúaknak (1 Péter 2: 2; Zsidók 5: 14); és nem csupán ennyi, hanem létezik ott különböző időszakokra és állapotokra szabott eledel is; Jézus is mondta, hogy a hűséges szolga élelmet fog előhozni a hit háznépének a **megfelelő időben**, „újat és ót”, az éléskamrájából. (Lukács 12: 42; Máté 13: 52) Akármelyik szekta *legyen is, annak* hitvallásából, vagy tárházából lehetetlen volna ilyen dolgokat előhozni. Bizonyos, régi és jó dolgokat előhozhatunk mindegyikből, de semmi újat. Az igazság, melyet a különböző szekták hitvallásai tartalmaznak, annyira össze van keveredve tévelygéssel, hogy annak szépsége és valódi értéke nem észrevehető. A különböző hitvallások folytonosan ütköznek és ellentmondanak *egymással*; és mivel hogy mindegyik azt állítja, hogy a Biblián alapszik, a gondolat zavart, és az egyetértés nyilvánvaló hiányát az Isten Igéje terhére írják. Ebből fakad az a közmondás: „A Biblia egy olyan öreg hegedű, amin bármilyen dallamot el lehet játszani.”

* „**dispensational**³ truth” = *idők rendjének* (Efézus 1: 10) *megfelelő igazság, vagy időszerű igazság, amit a 2 Péter 1: 12-ben lévő: „jelenlévő igazság” kifejezés talán jobban kifejez – f.m.*

Mennyire kifejezi ez a napjaink hitetlenségét, melyet Isten Igéjének és jellemének az emberi hagyományok általi félremagyarázása okozott, együtt az ismeret növekedésével, mely többé nem hajlandó egy vak és babonás tisztelettel meghajolni az embertársaik véleménye előtt, hanem a bennünk lévő reménység magyarázatát követelik. Az Ige hűséges tanulmányozója mindig képes kell legyen egy magyarázatot adni a reménységeire. Csak Isten Igéje alkalmas arra, hogy bölccsé tegyen, és hasznos a tanításra, a nevelésre, stb., „hogya tökéletes legyen az Isten embere, **teljesen felkészített**” (1 Péter 3: 15; 2 Timóteus 3: 15-17). Csak ez a tárház jelent egy elapadhatatlan tartalékot új és régi dolgokban – a háznépnek való eledelt a kellő időben. Bizonyára azok közül, akik hiszik a Szentírásnak azon kijelentését, hogy „az igazak ösvénye olyan, mint a felragyogó világosság, mely egyre világosabb lesz a teljes délig”, senki sem állítja, hogy a teljes dél eljött már a Luther idejében; és ha nem, akkor jól tesszük, ha lámpásunkra figyelünk, mint ami egy **sötét helyen** világít, „AMÍG A NAP FEL NEM VIRRAD” (2 Péter 1: 19).

Az sem elegendő, hogy most a világosság ösvényén találjuk magunkat; nekünk a „**világosságban járni**” kell, folyamatosan haladni, másképp a világosság, mely nem áll meg, továbbhalad és bennünket a sötétségben hagy. Soknak az a nehézsége, hogy leülnek és nem haladnak a világosság ösvényén. Vegyenek egy konkordanciát és vizsgálják meg azokat a szövegeket, melyek az **ülni** és **állni** szavakkal kapcsolatosak, majd vessék össze ezeket a **járni** és **futni** szavakkal kapcsolatos szövegekkel, és megértik a nagy ellentétet: Az emberek „sötétségben **ülnek**”, együtt a „gúnyolódókkal”, és az „istentelenek útjára **állnak**”, de a „világosságban **járnak**” és „a jutalomért **futnak**”. (Ésaiás 42: 7; Zsoltár 1: 1; Zsidók 12: 1)

Az ismeret tökéletessége nem a múlté, hanem a jövőé – reméljük, hogy a nagyon közeli jövőé; ameddig nem ismerjük fel ezt a tényt, addig nem leszünk felkészülve arra, hogy értékeljük és várjuk az Atyánk tervének újabb kibontakozását.

Igaz, hogy mi még a próféták és apostolok szavaihoz térünk vissza minden ismeretért, de mégis nem azért, mert ők mindig nálunk jobban megértették volna Isten tervét és szándékait, hanem azért, mert Isten szószólókként használta őket, **hogy közöljék velünk**, és a Keresztyén Korszakon keresztül az egész Egyházzal, az Ő terveire vonatkozó igazságot, mihelyt az időszerűvé válik. Ezt a tényt bőségesen igazolják az apostolok. Pál mondja nekünk, hogy Isten ismertette a Keresztyén Egyházzal az Önmagában feltett akaratának titkát, és amit soha azelőtt fel nem tárt, habár titokzatos szavakkal jegyeztette fel azokat, melyeket nem lehetett megérteni, míg esedékesé nem váltak, azért, hogy az értelmi szemeink megnyílhassanak a „**mennyei elhívás**” értékelésére, mely kizárólag a Keresztyén Korszak hívóinek rendeltetett. (Efézus 1: 9, 10, 17, 18; 3: 4-6) Ez világosan mutatja nekünk, hogy sem a próféták, sem az angyalok nem értették meg a kijelentett próféciák értelmét. Péter mondja, hogy amikor ők buzgón érdeklődtek azok értelme felől, Isten azt mondta nekik, hogy a próféciáikba burkolt igazságok nem nekik szólnak, hanem nekünk, a Keresztyén Korszakban *élőknek*. Ő arra buzdítja az Egyházat, hogy ez irányban még további kegyelemben (kedvezésekben és áldásokban) reménykedjenek – még nagyobb ismeretben Isten tervéről. 1 Péter 1: 10-13

Habár Jézus megígérte, hogy az Egyház elvezettetik a teljes igazságra, mégis nyilvánvaló, hogy annak feltárása fokozatos kellett legyen. Annak ellenére, hogy az apostolok idejében az Egyház mentes volt a sok tévelygéstől, melyek a pápaságban és pápaság alatt burjánzottak, mégis nem feltételezhetjük, hogy a kezdeti Egyház olyan mélyen és világosan bele látott volna az Isten tervébe, mint amennyire manapság lehet. Az is nyilvánvaló, hogy a különböző apostoloknak különböző fokú betekintése volt Isten tervébe, habár **minden írásukat** Isten vezette és ihlette, mint ahogy ez igaz a próféták szavaira is. Az ismeretben való különbség szemléltetésére, csak azt kell megemlítsünk, hogy az elején, amikor az evangélium kezdett

eljutni a nemzetekhez, Péter és a többi apostol, Pál kivételével, eljárásaikban ingadoztak. (Cselekedetek 10: 28; 11: 1-3; Galaták 2: 11-14) Péter bizonytalansága kifejezetten ellentétben állt Pál bizonyosságával, melyet a próféták szavai, Istennek a múltbéli eljárásai, és a neki szóló, közvetlen kijelentések ihlettek.

Nyilvánvalóan, Pál sokkal több kinyilatkoztatást kapott, mint bármelyik apostol. Nem engedtetett meg neki, hogy ezeket a kinyilatkoztatásokat ismertté tegye az Egyház számára, még a többi apostol előtt sem teljesen és világosan (2 Korintus 12: 4; Galaták 2: 2), mégis a Pálnak adatott látomásokban és kinyilatkoztatásokban az egész Egyház számára egy értéket láthatunk; mert, habár nem volt megengedve neki, hogy az általa látottakat elmondja, sem hogy részletezze azt, amit az Istennek „eljövendő korszakokról” szóló titkairól tud, mégis amiket látott, erőt, árnyalást és mélységet adtak szavai értelmének, melyeket az bekövetkezett tények, a próféciák beteljesedése, és a Szellem vezetése fényében képesek vagyunk teljesebb mértékben értékelni, mint amennyire a kezdeti Egyház értékelhette.

Megerősítendő az előbbi kijelentést, emlékeztetünk a Biblia utolsó könyvére – a Jelenések könyvére, mely körülbelül Kr.u. 96-ban íródott. A bevezető szavak egy előzetesen nem érthető dolgok, különleges kinyilatkoztatásaként jelentik be azt. Ez következtetésszerűen igazolja azt, hogy legalább addig az ideig Isten terve nem volt teljesen feltárva. Egész mostanáig nem is volt az a könyv az, amit a neve jelent – egy kinyilatkoztatás, egy JELENÉS. Ami a kezdeti Egyházat illeti, valószínűleg senki nem értette a könyv egy részét sem. Talán még János is, aki a látomást látta, nem tudta a látottak jelentését. Ő egy próféta és egy apostol volt; és míg ő apostolként értette, és tanította azt, ami akkor, a „maga idejében eledel” volt, mint próféta olyan dolgokat mondott ki, melyek „eledel” készletet jelentettek a jövő időszakra a háznép számára.

A Keresztyén Korszak alatt, némely szentek e jelképes könyvet vizsgálva igyekeztek megérteni az Egyház jövőjét, és

kétségtelenül mindazok, akik olvasták és megértettek akár *csak* egy részt is annak tanításaiból, az ígéret szerint megáldattak. (Jelenések 1: 3) Az ilyenek számára a könyv megnyílása folytatódott; a Reformáció napjaiban egy fontos segítség volt Luther számára annak eldöntésében, hogy a pápaság, melynek ő egy lelkiismeretes szolgája volt, valójában az Apostol által említett „Antikrisztus” volt, amelynek története, most látjuk, betölti annak a próféciaának oly nagy részét.

Ekképpen Isten fokozatosan megnyitja az Ő igazságát, és feltárja az Ő kegyelmének mérhetetlen gazdagságát. Következésképpen, most sokkal több világosság esedékes, mint az Egyház történetének bármely előző szakaszában.

„És újabb gyönyörűségeket fogunk látni,
És tovább növekvő világosságot.”